

TALO *Raksilassa*

Toim. Merja Kaleva & Piia Rantakokko

TALO RAKSILASSA

TOIM.

Merja Kaleva & Piia Rantakokko

TALO RAKSILASSA

© 2017 Merja Kaleva ja Piia Rantakokko

Kansikuvat: Piia Rantakokko ja Tuomo Tomperi

Päällys ja taitto: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-339-905-1

SISÄLTÖ

ESIPUHE	7
PUREMISESTA PUREVAAN ÄLYYN	
– aggression normatiivinen kehitys	9
VÄKIVALLAN JUURET	
– teoriaa ja teknisiä johtopäätöksiä työskenneltäessä lasten ja nuorten kanssa	35
ÄITIYDEN VARHAISILLA JUURILLA VAUVAHAVAINNOINNIN VALOSSA.....	65
MINÄN RAKENTUMISESTA LAPSUUSVUOSINA.....	97
LUOVUUS ON TOIVON KOKEMUS	
– Nuoruusiän antisosiaalisuudesta Truffautin elokuvassa 400 kep- posta.....	113
NAINEN JA MIES	
– sukupuoli-identiteetti ja viettikehitys.....	143
MINÄN VAHVISTUMISESTA PSYKOANALYYSISSA JA PSYKOTE- RAPIASSA.....	174
VANHUUSIÄN SISÄISESTÄ KOKEMUKSESTA.....	202
PSYKOTERAPIASÄÄTIÖ	
MONASTERIN JÄRJESTÄMÄT KOULUTUKSET VUOSINA 1994-2013	226

ARTIKKELIEN KIRJOITTAJAT	244
--------------------------------	-----

ESIPUHE

Psykoterapiasäätiö Monasteri on toiminut vuodesta 1983 alkaen edistääkseen psykoanalyttista psykoterapiaa ja koulutusta Pohjois-Suomessa. Kirjan lopussa on luetteloitu säätiön järjestämät koulutuspäivät, luentosarjat, psykoterapeuttikoulutukset ja psykoanalyttisen psykoterapian perusteisiin perehdyttävät opetukset vuosilta 1994 – 2013. Mirjami Hietalan kirjoittamassa säätiön 10-vuotishistoriikissa Talo metsässä on tietoja vuosien 1983 – 1993 toiminnasta. Näiltä osin tämän kirjan loppuosa jatkaa siis siitä, mihin Talo metsässä päättyi.

Uuden kirjan nimeä mietittiin pitkään. Vuonna 1989 säätiö hankki toimintansa tukikohdaksi vanhan puutalon Oulun Raksilasta. Talo remontoitiin talkoovoimin ja sisustettiin talon iänmukaisella tyyllillä. Alkuvuosien haave talosta metsässä, muuttui todelliseksi taloksi Raksilassa. Kolmekymmentä vuotta myöhemmin Karjakatu 18 on täynnä elämää. Talossa kokoontuvat erilaiset toimikunnat, seminaariryhmät ja opintopiirit. Jäsenistölle vuokrattavissa huoneissa on myös vastaanottotoimintaa.

Talo Raksilassa kirjan artikkelit kuvaavat ihmisen elämän taitekohtia ja erilaisia kehitystehtäviä. Usein Monasterissa vierailleen englantilaisen psykoanalyttikko Marianne Parsonsin ensimmäinen artikkeli käsittelee aggression normatiivista kehitystä elämän alkuvaiheissa. Toinen artikkeli käsittelee lasten ja nuorten psykoanalyttisen hoidon teoriaa ja tekniikkaa. Seuraavat artikkelit kuljettavat meidät läpi ihmisen kasvuvuosien. Maarit Veikkolaisen artikkelissa pääsemme tarkastelemaan äitiyttä sellaisena kuin se näyttäytyy vauvahavainnoinnin valossa. Tapausesimerkki tuo vauvaperheen vuorovaikutuksen elävällä tavalla lukijan ulottuville. Merja Kalevan artikkelin aiheena on minän rakentuminen lapsuusvuosina. Jukka Tervo tarkastelee nuoruusiän antisosiaalisuutta Truffautin elokuvan 400 kepposta kautta. Raimo Niemistö

pohtii artikkelissaan sukupuoli-suutta, sukupuoli-identiteetin rakentumista, mieheyttä ja naiseutta. Riitta Kellosoo kuvaa minän vahvistumista psykoanalyttisessä psykoterapiaprosessissa syventäen aiheitaan kliinisin esimerkein. Lopuksi Raija Pohjamo pohtii elämänsä viimeisiin vuosiin ja vanhuuteen liittyviä kehitysprosesseja. Jokainen artikkeli on erillinen kokonaisuus ja sen voi lukea myös muusta tekstistä irrallaan. Kaikissa artikkeleissa yhteisenä tekijänä on monasterilaiselle psykoanalyttiselle ajattelulle tunnusomainen kasvun ja kehityksen merkitystä korostava näkökulma.

Marianne Parsonsin ensimmäisen artikkelin on suomentanut Päivi Järvinen ja toisen artikkelin Riitta Peura ja Kaija Ojanperä. Kirjan toimituskuntaan ovat kuuluneet Merja Kaleva, Irmeli Kärnä, Tarja Parkkonen ja Piia Rantakokko.

Oulussa 21.9.2016

Merja Kaleva

PUREMISESTA PUREVAAN ÄLYYN – aggression normatiivinen kehitys

Kamppaillessaan tuskissaan aggressiivisen luonteensa kanssa kolmi-vuotias pikkutyttö kertoi eräänä päivänä lastentarhasta palatessaan voitonriemuisena ”hyvästä” käytöksestään: ”En lyönyt, en potkinut, en purrut, syljin vain.” (Freud, A. 1972:163)

Aggression käsite on yksi kiistellyimmistä psykoanalyttisessä teo-riassa. Se voidaan nähdä viettivoimana, joka on tasa-arvoinen libi-do-käsitteen kanssa, kuoleman vietin johdannaisena, itsesäilytysvietin ilmaisuna tai reaktionä ympäristön vaikutuksille. Se voidaan ymmär-tää aktiviteetin, adaptaation ja hallinnan termein sekä tuhoavana ja patologisena. Valitsemamme teoreettinen näkökulma vaikuttaa voi-makkaasti kliniseen ymmärrykseemme ja tekniikkaamme.

Kyky aggressioon on välttämätön psyykkiselle kasvulle. Minän (self) terve kehitys ja kyky eriytyä ja yksilöityä vaativat aggressiota. Kuten seksuaalisuutta myös aggressiota voidaan käyttää rakentavasti ja ke-hitystä edistävästi tai tuhoavasti ja regressiivisesti. Aggression sopi-vuus kussakin tilanteessa riippuu sen ilmaisutavasta ja yksilön kehi-tysvaiheesta. Esimerkiksi raivokohtauksien saaminen on iänmukaista taaperolla, mutta ei enää vanhemmalla lapsella eikä nuoruusikäisellä. Todellisissa vaaratilanteissa voimakaskin aggressio itsen ja muiden suojelemiseksi saattaa olla hyvin asianmukaista. Toisaalta esimerkiksi provosoimaton väkivaltaisuus, sadismi, halventava mustamaalaami-nen, sortaminen ja häikäilemätön tuhoaminen ovat hyvin regressiivisiä käyttäytymismuotoja ja lähtöisin patologiasta, ei terveydestä. Tällaisilla

tuhoavilla käyttäytymistavoilla ei niiden regressiivisistä ja patologiasta luonteesta johtuen ole mitään kehityksellistä linjaa. Sen sijaan normaalille terveelle aggressiolle voidaan nähdä kehityslinja. Tässä esityksessä yritetään seurata sitä sekä joitakin seikkoja, jotka suistavat normaalia kehitystä raiteiltaan.

Winnicottin näkemys oli, että aggressio johtuu ympäristön aiheuttamista törmäyksistä (impingements), erityisesti traumaattisista varhaisista kokemuksista sekä viettivoimista (Winnicott 1950-55).

Heimann ja Valenstein kirjoittivat yhteenvetona aggressiota koskevasta paneelistä:

”Psykoanalyttinen kokemuksemme osoittaa meille, että tietyt potilaat, joilla on erityisiä aggressio-ongelmia, ovat varhaislapsuudessaan ja lapsuudessaan joutuneet torjumaan tai muuten suojautumaan sellaisia ympäristön vaikutuksia vastaan, jotka eivät ole edistäneet heidän kehitystään normaaliin aggression ilmaisuun.” (Heimann, P. & Valenstein, A. 1972:34)

Rakkaudella on valtava voima sitoa vihaa. Ihmiset, joiden aggressio on patologista, eivät yleensä ole voineet lapsuudessa kehittää sellaista turvallista libidinaalista kiintymyssuhdetta, jossa he olisivat tunteet olevansa primääristen hoitajiensa rakastamia ja kannattelemia. Laitoslapset, joilla on ollut monia hoitajia, traumatisoituneet lapset ja ne, jotka ovat kärsineet kovia fyysisiä kipuja, laiminlyöntiä tai ylistimulaatiota samoin kuin ne lapset, jotka ovat joutuneet elämäänsä päivittäisessä pelossa, saattavat osoittaa sellaista kontrolloimatonta ja järjetöntä tuhoavuutta, jota muuten nähdään vain aivovaurioisilla ja psykoottisilla lapsilla. Anna Freud pani merkille, että patologinen tekijä sellaisissa tapauksissa ei ollut aggressiivinen tendenssi sinänsä vaan se, että aggressiiviset ja libidinaaliset vietit eivät olleet fuusioituneet:

”Patologinen tekijä on nähtävissä sellaisessa eroottisen, emotionaalisen kehityksen maailmassa, jossa ulkoiset tai sisäiset olosuhteet ovat olleet haitallisia, esim. jos rakkausobjektit ovat puuttuneet, jos aikuisten emotionaaliset vastineet ovat puuttuneet, jos emotionaaliset suhteet ovat katkenneet heti muodostuttuaan tai jos emotionaalinen kehitys on ollut puutteellista synnynnäisistä syistä. Emotionaalisen puolen puutteista johtuen aggressiiviset vietit eivät ole fuusioituneet eivätkä siten sitoutuneet ja osittain neutraloituneet vaan ovat jääneet vapaiksi ja etisivät ilmaisuaan paljaan, laimentumattoman tuhoavuuden muodossa. Terapia on tällöin suunnattava laiminlyötyyn, puutteelliseen puoleen ts. emotionaaliseen libidinaaliseen kehitykseen.” (Freud, A. 1949:41-2)

Aikuisten ja lasten käyttäytymisen, tunteiden ja fantasioiden rinnastamisessa on vaaransa. Vaikka jokin näyttää hyvinkin tuhoavalta meidän aikuisten silmin, meidän ei pidä olettaa että lapsen mielessä on välttämättä destruktiivinen aikomus (sellaisena kuin me sen koemme). Lapsen kykyä henkisiin toimintoihin rajoittaa joka kehitysvaiheessa se, miten tietoinen hän on itsestään ja häntä ympäröivästä maailmasta. Tahtooko pikkuvauva, joka huutaa ja potkii, tuhota vai yrittääkö hän jollakin primitiivisellä tavalla päästä vapaaksi sietämättömistä tunteista? Edgumbe (1976) esitti tämän kysymyksen ytimekkäästi:

”Vauvan toive päästä eroon epämiellyttävistä kokemuksista voidaan nähdä henkisen aggressiivisuuden varhaisimpana muotona siinä mielessä, että se sisältää vihamielisen reaktion johonkin epämiellyttävään. Hyvin pieni vauva ei kuitenkaan osaa kertoa mikä se jokin on, mistä se tulee eikä – jos toivominen ei auta – mikä saisi sen katoamaan. Hän ei osaa erottaa omasta ruumiistaan nousevia tunteita sen ulkopuolelta tulevista ärsykkeistä.” (Edcumbe, R. 1976:vii)

Vauva alkaa vähitellen erottaa ”minän” (me) ”ei-minästä” (not-me) ja sisäisen kokemuksen ulkoisista ärsykkeistä. Hän oppii ajan myötä, että itku saa äidin tekemään jotakin hänen hankalan olonsa helpottamiseksi.

Jos hänen itkuaan ei kuulla eikä hänen tarpeitaan kohdata, hän alkaa tuntea olonsa turhautuneeksi. Vauva tarvitsee ”täydellisen mukautumisen teoreettisessa alussa ja sen jälkeen varovaisen asteittaisen epäonnistumisen mukautumisessa” (Winnicott 1950-55:216). Välttämätöntä todellisen itsen ja terveiden ihmissuhteiden kehittymiselle ovat äidin tarjoama vastakkainasettelu, lapsen kokema aggressio ja tarve eroottisen rakkauden ja aggression väliseen fuusioon (Winnicott 1950-55). Aggressio toimii siten sekä itsensäilytysvietin ja eloonjäämisen että kehityksen palveluksessa.

Aggression kehitys on läheisessä yhteydessä lapsen kehityksen moiniin puoliin: psykoseksuaaliseen, objektisuhteisiin, egon ja superegon kehitykseen, kognitiivisiin kykyihin ja siihen, miten lapsi on integroinut tunteen itsestään. Kaikki nämä myötävaikuttavat (tai eivät) lapsen kykyihin sietää, käsitellä ja selvittää aggressiivisten tunteiden kanssa joka kehitysvaiheessa. On olemassa kehityksen kannalta suotuisia fantasioita ja keinoja ilmaista ja käsitellä aggressiota sekä suojautua siltä. Siitä juontuu tämän esityksen otsikko, joka ilmaisee siirtymistä ruumiillisesta ilmaisusta symboliseen ilmaisuun.

Varhaislapsuus – Puremisesta ...

Varhaislapsuuden oraalisessa vaiheessa nälän ja kylläisyyden tunteet, nieleminen, pureminen, sylkeminen, oksentaminen, lepertäminen, kujertaminen ja itkeminen ovat avainasemassa mielihyvän ja mielihäviön ilmaisussa (Freud, S. 1920). Puutteet tai frustraatiot perustarpeiden tyydytyksessä tai olemassaolon tunteen jatkuvuudessa (Winnicott 1963a) voivat herättää primitiiviset hajoamisen (disintegraatio) ja tuhoutumisen (annihilaatio) ahdistukset. Havainnot osoittavat, että ensimmäiset aggression muodot saavat alkunsa tällaisista primitiivisistä ahdistuksista, ei tarkoituksellisesta synnynnäisestä tuhoavuudesta.

Aikuisen rakastava ilmaisu: ” Voisin syödä sinut” kuvaa osuvasti sitä aggressiivista, omistavaa rakkautta, joka lapsella on äitiään kohtaan (ja joka johtuu alun perin, ymmärtääksemme, vauvan asenteesta äidin ruokkivaa rintaa kohtaan). Tämä aggressiivinen omistava rakkaus voidaan nähdä siinä tavassa, jolla lapset rakastavat tärkeimpiä lelujaan ”kuoliaaksi”, purren niiltä korvat pois, heitellen niitä syrjään ja hakien sitten takaisin ja halaten niitä kiihkeästi. Tässä kehitysvaiheessa tuholla uhkaa aggressiivinen rakkaus, ei viha (Freud, A. 1949). Vauvan ja äidin välinen läheisyys ilmenee pääasiassa ruumiillisina ilmaisuina. Tyyppillisiä vastustuksen merkkejä ovat katseen välttäminen, ruoasta kieltäytyminen ja sylissä kiemurteleminen. Itseen suuntautuva aggressio (pureminen, pään hakkaaminen ja hiusten kiskominen) on epätavallista ja osoitus häiriöstä. (Hoffer 1949).

”Tästä kehitysvaiheesta eteenpäin on olennaista lapsen normaalikehitykselle, että aggressiiviset yllykkeet suunnataan pois lapsen omasta ruumiista kohti ympäristön elollisia tai elottomia objekteja Myöhemmin aggressiota voidaan taas normaalisti käyttää itsetuhoisella tavalla. Tuolloin se on osa superegoa ja suuntautuu egoa, ei ruumista vastaan.”
(Freud, A. 1949:40)

Vaikka vauvat on varustettu erilaisin aggressiivisin viettivoimin, on ympäristön vaikutus ratkaiseva lapsen kyvylle käsitellä aggressioitaan. Se, miten vauva alkaa ymmärtää tunteitaan ja kokemuksiaan, riippuu suuresti siitä miten äiti havaitsee ne ja suhtautuu niihin. Tähän vaikuttaa äidin oma sisäinen maailma ja kokemukset itsestä ja muista. Jos äiti ahdistuu liikaa vauvan itkusta tai kokee sen hyökkäyksenä, heikkenee hänen kykynsä olla empaattinen ja auttaa vauvaansa selviytymään tämän ahneitten vaatimusten kanssa. Tämä haittaa vauvan tervettä aggressiivista kehitystä.

”Kun pikkuvauva on nälkäinen tai pelästynyt, hänellä ei ole mitään keinoja helpottaa itse oloaan vaan hänen on luotettava hoitajiinsa. Jos

vauvan tarpeita ei kohdata sopivalla tavalla, kasvaa hänen epämu-kavuutensa, avuttomuutensa ja frustraationsa ylivoimaiseksi. Hän huutaa ja itkee, potkii ja huitoo käsiään. Tämä on varhaisin reaktio yli-voimaiseen kokemukseen – ruumiillinen reaktio. Tärkeintä kehityksen kannalta on äidin reaktio vauvaan. Riittävän hyvä äiti antaa vauvalle riittävän usein kokemuksen, että tämä ei itke ja huuda tyhjiössä vaan saa suojelevan vastauksen, joka helpottaa vauvan ahdinkoa. Tämä on enemmän kuin tarpeen kohtaamista. Se on kohtaamista empaattisen ja vastaanottavan toisen kanssa. Se luo perustan kyvyllä sietää haavoit-tuvuutta koska avuttomuus assosioituu suojaavaan toiseen.” (Parsons 2009)

Riittävän hyvä äiti toimii suojaavana kilpenä (Freud 1920, Khan 1973) virittäytymällä empaattisesti vauvansa tarpeisiin ja yrittämällä hel-pottaa tämän tuskaa ja ahdistusta kunnes vauva vähitellen kehittää keinoja helpottaa itse oloaan. Tämä mahdollistaa sen, että vauvalle kehittyy tunne perusturvallisuudesta ja – luottamuksesta, kyky saada miellyttäviä kokemuksia äidin kanssa ja muodostaa häneen turvallinen kiintymyssuhde. Vauva ei ainoastaan tunne olevansa rakastettu, vaan kehittää ajan myötä kyvyn olla yhteydessä omiin sisäisiin tiloihinsa, sie-tämään tarpeitaan ja oppii erottamaan tunteittensa vivahteita kunnes jokainen sisäinen tila ei ole enää yhtä voimakas. Äidin suojaavan funk-tion pitkäaikainen puuttuminen altistaa lapsen vaikeille ahdistuksille, jotka voivat johtaa aggression kehityksen ja ihmissuhteiden kehityksen poikkeavaan suuntaan (Fraiberg 1982). Äidin suojaava funktio voi olla epätyydyttävä monesta syystä. Äiti voi olla masentunut, hänellä on ehkä omia aggressio-ongelmia, tiedostamatonta vihamielisyyttä vau-vaa kohtaan tai puolison tuki puuttuu.

Kun vauva alkaa tulla oma-aloitteiseksi (Stern 1985), riittävän hyvä äiti huomaa vaistomaisesti, että hänen vauvansa voi jo sietää enemmän frustraatiota, voi olla utelias ja tehdä enemmän asioita itse. Äiti jatkaa ”yhdessä kokemista” vauvan kanssa (Furman 1992), mutta sen sijaan,

että heti käsittelisi tunteita vauvan puolesta, äiti antaa tälle enemmän tilaa oppia itse käsittelemään tunteitaan ja kokemuksiaan. Vauva alkaa sisäistää äidin suojaavan funktion. Toistuvat optimaalisen frustraation kokemukset yhdistettynä äidin empaattiseen apuun, auttavat vauvaa oppimaan, että hän voi kestää avuttomuuden tunteita musertumatta niiden alle. Tämä edistää terveen aggression kehitystä.

Vinjetti Raija Pohjamon äiti-vauva observaatiosta kuvaa vauvan aggressiivista reaktiota ahdistukseen, pelkoon ja epämukavuuteen riittävän hyvässä äiti-lapsi suhteessa:

K on 10 kk vanha. Hänen äitinsä lähti pois kolmeksi päiväksi ja K nukkui paljon tänä aikana. Kun äiti palasi, K ei katsonut häntä vaan ikkunaan. Kun äiti meni autolle hakemaan matkalaukkunsa, K itki ja itki hyvin epätoivoisena ikään kuin se olisi aivan liian paljon kestettäväksi. Kolme seuraavaa päivää K vartioi ovea, mutta kykeni sitten rauhoittumaan ja tuntemaan olevansa turvassa taas. Kun kävin viikkoa myöhemmin, K tuli tervehtimään minua kenkä kädessään. Olimme leikkineet mukavaa leikkiä hänen kengällään edellisellä käynnilläni – hän antoi sen minulle ja minä annoin sen takaisin. Ensin ajattelin, että hän haluaisi taas leikkiä samaa leikkiä, mutta tällä kertaa hän tuli lähemmäs minua, pitäen kenkää ilmassa. Luulin, että hän aikoi lyödä minua, joten liikahdin suojautuakseni, mutta hän pysähtyikin eteeni pitäen kenkää korkealla ilmassa. Hän katsoi minua vakavana, kääntyi sitten ympäri, ryömi seinän viereen ja alkoi hakata seinää kengällä. Hänen äitinsä sanoi ”Ei, K, siitä tulee jälki seinään.” K kuunteli äitiä, lopetti seinän hakkaamisen ja meni lelujensa luo. Hän alkoi heitellä lelujaan ilmaan ja kuunteli kolinaa joka syntyi kun lelut putosivat lattialle. Äiti tuntui ymmärtävän K:n mielentilan ja sanoi ”Hyvä tyttö” (Pohjamo, henkilökohtainen kommunikaatio, 1994).

K:n aggressiivisuus näytti olevan reaktiota äidin poissaoloon. Vaikka hän ei ollut fyysisesti aggressiivinen äitiä kohtaan, hän oli selvästi ollut

hädissään (hän ei voinut katsoa äitiä kun tämä palasi, itki hyvin epätoivoisena, vahti ovea kolme päivää). Kun havainnoitsija – ihminen, joka tulee ja menee säännöllisesti – saapui voimme kuvitella K:n muistaneen tunteensa äidin lähtiessä ja palatessa ja kuvitella, että K:n aggressio äitiä kohtaan siirtyi aggressiiviseen lähestymiseen havainnoitsijaa kohtaan. Mutta sen sijaan, että olisi hyökännyt, K siirsi aggressionsa seinää kohtaan. Äidin estäessä tämän hän siirsi aggressiiviset tunteensa edelleen leikkiin heitellen lelujaan ja nauttien niiden aikaansaamasta kolinasta. Havainnoitsija aistii, että äiti tietää K:n siirtävän aggressiiviset tunteensa elottomiin objekteihin, kun äiti rohkaisee tätä adaptiivista käyttäytymistä kiittämällä lastaan sanomalla: ”Hyvä tyttö”. Ehkä K:n turvallinen suhde äitiin mahdollistaa sen, että hän muistaa rakkautensa äitiä kohtaan ja halunsa miellyttää tätä silloinkin, kun on tälle vihainen. Näin syntyy perusta libidinaalisten ja aggressiivisten ylläkkeiden fuusiolle.

Taaperot (toddlers)

Taaperoikäinen jatkaa aggression ilmaisua ruumiin kautta (puree, potkii, nipistää, heittelee tavaroita) ja huutamalla ja kirkumalla, koska hänelle ei ole vielä kehittynyt henkisiä keinoja prosessoida ja selvittää frustraation ja vihan tunteiden kanssa. Ennen kuin kehittyy kyky pitää huolta objektista (concern for the object), taapero nauttii voimansa tunnossa ja tässä iässä voidaan odottaa jonkin verran julmuutta (Winnicott 1963b). Julmuus eläimiä kohtaan ei ole epätavallista: perheen lemmikki voidaan joutua pelastamaan sekä taaperon hyökkäyksiltä että aggressiiviselta rakkaudelta. Taapero tuntee olevansa kaikkivoipa. Hän on harmissaan jos häntä kontrolloidaan tai jos hän joutuu jakamaan. Hän nauttii ollessaan sotkuinen, äänekäs, voimakas ja aggressiivinen. Aggression laukaisee erityisesti hyökkäys lapsen omnipotenssia vastaan, objektin menetyksen *pelko* ja objektin rakkauden menetyksen pelko sekä ydinkompleksin (core complex) hylätyksi tai nielaistuksi tulemisen

Psykoterapiasäätiö Monasteri on juhlinut kolmeakymmentä toimintavuottaan 2013. Koulutussäätiönä ja psykoanalyttiseen ajatteluun sitoutuneena yhteisönä se on jo aikuisen iässä. Talo Raksilassa, Karjakatu 18 on säätiön koti Oulussa.

Teoksen artikkelit kuvaavat elämän taitekohtia psykoanalyttisesta näkökulmasta. Kirjan avaa Monasterissa usein vierailleen englantilaisen psykoanalytikko Marianne Parsonsin kaksi kirjoitusta aggression kehityksestä ja lasten ja nuorten hoidon teoriasta ja tekniikasta. Seuraavat artikkelit kuljettavat lukijan läpi ihmisen kehitysvaiheiden alkaen vauvahavainnoinnista ja päättyen vanhuuden kokemiseen. Maarit Veikkolainen, Merja Kaleva, Jukka Tervo, Raimo Niemistö, Riitta Kellosalo ja Raija Pohjamo toimivat psykoterapiasäätiö Monasterin piirissä. He lähestyvät aiheitaan oman mielenkiinnon ja pitkän terapiatyön tuoman kokemuksen kautta. Talo Raksilassa seisoo teoreettisesti vankalla perustalla ja on samalla elävä ja koskettava lukuelämys, pieni ikkuna ihmisen kasvun ja kehityksen eri vaiheisiin.

Teos sopii kaikille psykoanalyttisesta ajattelusta kiinnostuneille sekä hoidon, terapian, kasvatuksen ja koulutuksen parissa työtä tekeville ammattilaisille.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

ISBN: 978-952-339-905-1

www.bod.fi